

Arrest

**nr. 169 976 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 februari 2005 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 31 mei 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 7 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, geboren in Tetovë (Macedonië). U groeide op in Kacanik (Kosovo) en u bent in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Op 18 februari 2005 vroeg u een eerste keer asiel aan in België onder de naam L.(...) J.(...). U verklaarde geboren te zijn te Kacanik op 20/07/1985. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader L.(...) H.(...) een achttal jaar eerder Kosovo had verlaten omdat hij door de Albanen beschuldigd werd te hebben samengewerkt met de Serviërs. Een zestal maanden voor uw vertrek werd u in een wagen gedwongen door een vijftal onbekende personen. U werd naar een kamer gebracht waar u werd gevraagd waar uw vader was. U antwoordde naar waarheid dat u geen idee had over zijn verblijfplaats. Omdat u hen niet verder hielp, werd u met een mes onder uw kin en in uw voet gestoken. Dezelfde avond werd u vrijgelaten. U diende uit angst geen klacht in en zes maanden later verliet u Kosovo. Aangezien u geen gehoor gaf aan de oproeping van het Commissariaat-generaal om de elementen die door u werden voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder toe te lichten, nam het Commissariaat-generaal op 10 augustus 2005 een weigeringsbeslissing. U tekende geen beroep in tegen de beslissing en u diende geen nieuwe asielaanvraag in, maar bleef in België. Op 22 februari 2016 werd u opgepakt door de politie en opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas, waar u op 7 april 2016 een tweede keer asiel aanvraagde. U corrigeerde uw persoonsgegevens naar K.(...) H.(...), geboren op 20/09/1984 te Tetovë, Macedonië. U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u ergens in het jaar 2004-2005 door onbekenden in een wagen werd getrokken. Zij vroegen u de hele tijd waar uw vader was. Dezelfde dag werd u vrijgelaten. U diende geen klacht in omdat u de zaak gewoon wou vergeten. Een aantal maanden na dit incident kreeg u in een café ruzie met een voor u onbekende Albanees. U herinnert zich niet meer hoe die ruzie begon of waarover de ruzie ging. U weet enkel nog dat er wederom naar uw vader gevraagd werd. De Albanees stak met een mes in uw been. U diende geen klacht in, maar meent zich vaag te herinneren dat de families de zaak hebben bijgelegd. Aangezien de dader van de ontvoering en van de messteek naar uw vader vroegen, stelde u aan uw moeder vragen over uw vader. Zij vertelde u dat zij al heel lang geleden gescheiden was van uw biologische vader L.(...) H.(...) en u eigenlijk bent opgevoed door uw stiefvader S.(...) K.(...). U vernam ook dat uw biologische vader in België verbleef en uw moeder vroeg u of u hem niet een bezoek wou brengen. Na enige twijfel stemde u toe en vertrok in het jaar 2005 naar België. Sindsdien verblijft u bij uw vader. U stelde in het kader van uw tweede asielaanvraag niet terug naar Kosovo te willen omdat u voor uw vader, die ziek is, wilde zorgen. Bovendien vreesde u in Kosovo geen werk te vinden. Op 27 april 2016 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Allereerst wees het Commissariaat-generaal op enkele vaststellingen waardoor uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang kwam. Vervolgens stelde het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u geen beroep kon doen – of zou kunnen doen in geval van een terugkeer naar Kosovo – op de hulp van en/of bescherming door uw autoriteiten. Tot slot merkte het Commissariaat-generaal op dat het feit dat u niet naar Kosovo terug wilde omdat u er geen werk kan vinden en omdat u in België voor uw vader wil zorgen geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 31 mei 2016 diende u, zonder België verlaten te hebben, een derde asielaanvraag in. U werpt op in Kosovo niets (noch werk, noch een huis) en niemand meer te hebben. U herhaalt in België voor uw zieke vader te moeten zorgen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang kwam, omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u geen beroep kon doen – of zou kunnen doen in geval van een terugkeer naar Kosovo – op de hulp van en/of bescherming door uw autoriteiten en omdat het feit dat u niet naar Kosovo terug wilde omdat u

er geen werk kan vinden en omdat u in België voor uw vader wil zorgen geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. U herhaalt immers, zonder bijkomende inhoudelijke verklaringen af te leggen, in Kosovo geen werk te hebben en in België voor uw zieke vader te moeten zorgen. U verduidelijkt in Kosovo niets te hebben, ook geen woning. Het feit dat u niets in Kosovo heeft valt evenwel evenmin onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de elementen die u hebt aangehaald in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, deze verblijfsprocedures alle werden afgewezen en dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en beaamt dat zijn huidige, derde asielaanvraag aanleunt bij zijn vorige aanvraag. Hij is van oordeel dat bij het nemen van de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verzoeker geeft voorts een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), artikel 10 van “*het EG Verdrag*” en het zorgvuldigheidsbeginsel, en benadrukt dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij beroept zich op de beschermingsgrond ‘ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling’ en poneert dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en men het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht zodat het middel in de aangegeven mate niet ontvankelijk is.

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige, derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing omdat hij geen gehoor gaf aan de oproeping van het Commissariaat-generaal om de elementen die door hem werden aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder toe te lichten. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag wees het Commissariaat-generaal op enkele vaststellingen waardoor zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang kwam. Vervolgens stelde het Commissariaat-generaal dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij geen beroep kon doen – of zou kunnen doen in geval van een terugkeer naar Kosovo – op de hulp van en/of bescherming door zijn autoriteiten. Tot slot merkte het Commissariaat-generaal op dat het feit dat hij niet naar Kosovo terug wilde omdat hij er geen werk kan vinden en omdat hij in België voor zijn vader wil zorgen geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3.2. In het kader van onderhavige asielaanvraag verklaart verzoeker dat hij in Kosovo niets (noch werk, noch een huis) en niemand meer heeft en herhaalt hij in België voor zijn zieke vader te moeten zorgen. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker geen nieuwe documenten voor.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.*”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegegrondheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang kwam, omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u geen beroep kon doen – of zou kunnen doen in geval van een terugkeer naar Kosovo – op de hulp van en/of bescherming door uw autoriteiten en omdat het feit dat u niet naar Kosovo terug wilde omdat u er geen werk kan vinden en omdat u in België voor uw vader wil zorgen geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. U herhaalt immers, zonder bijkomende inhoudelijke verklaringen af te leggen, in Kosovo geen werk te hebben en in België voor uw zieke vader te moeten zorgen. U verduidelijkt in Kosovo niets te hebben, ook geen woning. Het feit dat u niets in Kosovo heeft valt evenwel evenmin onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.”

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in zijn relaas en het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de appreciatie van zijn derde asielaanvraag om te buigen.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.4. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid/ongegrondeerdheid van zijn vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de elementen die u hebt aangehaald in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk is, deze verblijfsprocedures alle werden afgewezen en dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS